

FESTIVAL IGRANOG FILMA U PULI: PRIKAZANI "CVJETNI TRG", "PISMO ČAĆI", "NOĆNI BRODOVI" I "PARADA"

Seciranje stvarnosti

Ovogodišnji član žirija Dalibor Matanić prikazao je prošle godine film "Čaća" i kao da je time u hrvatskom filmu krenula epidemija "ćaćomanije". Evo, u tri-ma od četiri filma o kojima pišem problem je ćaća, odnosno odnos oca i sina i logična refleksija koja se potom preljeva na sveukupno stanje duha društva i šire zajednice. Da nije riječ samo o dosjetci i povodnju za Matanićem, pokazuju vrlo zrele i dobra ostvarenja i usprkos tome što su na ekranu uglavnom dva lika, sve pršti od izvrsne glume.

Od "Pisma ćaći" debitanta Damira Čučića, koji ćemo pamtili po neposrednoj glumi Milivoja Beadera i Mate Gulina, ali i po montaži kao sredstvu koje filmu daje ritam, preko "Cvjetnog trga" Krste Papića, koji je u Areni debitirao još 1965. godine i koji je, ponovno sa scenaristom i glazbenim guruom Matom Matišićem, zaokružio hrvatsku filmsku trilogiju o stanju duha nacije, pa do "Parade" Srđana Dragojevića (manjinska koprodukcija) gdje se sindrom oca prenosi na sina s lošega k boljemu, dok u "Noćnim brodovima" Igora Mirkovića majka bez oca uzaludno čeka poziv izgubljenog sina.

Papićev skalpel

Kako je Arena lice i naličje naše domaće stvarnosti, od Papića i njegove slike Hrvatske - koju smo pratili od "Života sa stri-

cem" krajem 80-ih, potom u "Priči iz Hrvatske" iz 90-ih, da bi bila zaokružena u "Cvjetnom trgu", mjestu koje je postao paradigma jednog kaosa i nereda u novom vremenu - dobili smo ono što smo očekivali.

Matišić je stvorio scenarij koji se izdigao iznad dnevnopolitičkog i medijskog "žutog crnila", ne štedeći nikoga i ne opravdavajući nikoga, a Papić je preciznim redateljskim skalpelom rezao i secirao bolesnicu (državu) istim onim metrom i skalpelom kojim je to činio u "Liscama" i "Hamletu u selu Mrđuša Donja", kada je na stolu bila neka druga bolesnica.

Nisu slučajni detalji kao onaj kada Matišić u "Cvjetnom trgu" svojim songom i pjesmom oca, mafijaškom bosu Macku (Mladen Vulić, nakon "Splitske noći" opet na nivou), koji mu pjeva cijela obitelj, podsjeća na onu pjesmu koju je zaljubljeni mali rock'er ispod balkona u "Priči iz Hrvatske" na gitari pjevao curi iz razreda.

Hrvatska, koja se u tom filmu tek nazire (gastajbater i udbaš), od tada se jako promijenila. Ne samo da su bivši (vječiti) policajci postali budući ministri, već je od profaniranog socijalizma nastao divlji kapitalizam u čemu se najbolje snalaze oni kojima su ruke uvijek bile jedina smetnja da bi pošteno radili. To oličenje poštenog rada je u "Cvjetnom trgu" glumac u kazalištu lutaka Filip Kapec (Dražen Kühn) koji zbog nepažnje

sina bude ucijenjen i upada u ulogu svećenika koji će ispo-vijedati Macka kako bi njegovom bratu inspektor (Dragan Despot) pribavio dokaze da ga strpa u zatvor - jer mu je "brusio" ženu. Papić se ovom ulogom na neki način odužio Kühnu za onaj "propust" u Brešanovom "Maršalu" kada je bio predsjednik žirija, a nagrada otišla Iliji Iveziću, a ne Kühnu. Ovaj put teško će ga se moći zaobići.

Ideja dokumentarnog

Zanimljivo je da istovjetnim prvim kadrom upaljene kamere u koju nam se glavni lik ispovijeda počinju i Papićev i Čučićev film. U Papićevom Filip snima svoju oporuku, a u "Pismu ćaći" Beader šalje DVD pismo oca s kojim ga vezuju samo loše uspomene, dok nagla smrt ne prekine tu frustraciju poslije koje ne ostaje više ništa do one Popine (Popadićeve, Dragojevićeve i Runjićeve) "Oprosti mi pape... jer moj život sada na tvoj život slič".

I Čučić i Papić su krenuli od ideje dokumentarnog, da bi na kraju s velikim uspjehom dogurali do igrane, životne forme, s tim da je Čučić svoju konzervativnost i intimnost između četiri zida osuvremenio i umontirao u skype doba još veće otuđenosti, a Papić obiteljsku intimu prenio u širi društveni i javni kontekst tražeći onu najslabiju kariku ljudskih mana i gluposti koje su spremne sve uništiti. Koliko je u toj svojoj namjeri i posvećenosti Papić briljantan, a Matišić savršen, potvrđuje upravo poruka da nitko nema pravo biti ravnodušan kada podiže lihvarske kredite za obiteljski dom u čijim je temeljima duboko zabetoniran čovjek. **Mate Čurić** ■

Prizor iz filma "Cvjetni trg" Krste Papića

Naklon glumcima

O "Noćnim brodovima" Igora Mirkovića već je sve napisano - prije Pule film je vidjelo oko 50 tisuća gledatelja, a povratak na film i u Arenu glumice Ane Karić nakon četiri desetljeća i igra Radka Polića zaslužuju najdublji naklon. Tema se podudarila s Hanekenovom "Ljubavi" pa su Mirkovićeve "Brodovi" stanica prije konačnog cilja. Mirković se pokazao kao odlikaš koji je uz Grlića filigranski naučio posao s kojim sada može u veće izazove i ne mora se više držati sigurne kratke forme. Hoće li to biti film ceste ili sličice iz obiteljskog života, svejedno je, jer vozi bez greške. Pogotovo kada ga prati zlatna glazba Tamare Obrovac.

"Pismo ćaći" debitanski je film Damira Čučića